

VETLLA MARE DE DÉU DE MONTSERRAT

HOMILIA

Montserrat, 26 d'abril de 2015

Estimats germans en l'Episcopat
Estimat Pare Abat
Germans preveres, diaques i monjos
Religioses i religiosos
Autoritats
Germans tots.

Cada vegada que ens trobem aquí als peus de la Mare de Déu hem d'assumir un gran compromís: gaudir d'un meravellós encontre, tot mirant que allò buscat per nosaltres coincideixi amb allò que aquí se'ns ofereix. Voldríem, per això, interpretar els sentiments de tots els que aquesta nit ens hem aplegat i portar a la memòria el que objectivament significa la Mare de Déu de Montserrat per a una Església com la nostra, que camina en la història present.

És evident que hem pujat a Montserrat per la Mare de Déu. Però, ¿per què ens atrau tant la Mare de Déu?

Permeteu-me **una experiència personal**. Encara roman viva en el record dues belles imatges de la Mare de Déu que apareixen en el revestiment de l'altar del monestir de Santa Maria de Lluçà (d'estil romànic antic d'inspiració bizantina). Una, representa la Mare de Déu asseguda, amb Jesús al centre geomètric del quadre, com sostingut i mostrat per ella i els quatre evangelistes en els cantons. La contemplació d'aquesta imatge suggereix que Jesús és el centre de tot, del qual neix un missatge als quatre punts de l'univers; Ell és allò més important, tota la resta és al seu servei, forma al seu voltant un marc i un suport harmoniós.

La segona imatge representava el misteri de la Pentecosta. Però tenia la particularitat que l'Esperit era sobre Maria i a partir des d'ella sortien set rajos corresponents als set dons de l'Esperit, que atansaven als apòstols. Feia la impressió que l'Esperit travessés la Mare de Deu per difondre's a l'Església.

¿Per què aquestes composicions?

Fa uns dies el Papa ens ha fet a mans la Butlla de l'Any de la Misericòrdia, "*Misericordiae vultus*", "*El rostre de la misericòrdia*". Així comença el seu missatge: Déu s'havia revelat a Moisès com el Déu misericordiós,

“(però) en la plenitud del temps (Ga 4,4), quan tot estava disposat segons el seu pla de salvació, Ell envià el seu Fill nascut de la Verge Maria per a revelar-nos de manera definitiva el seu amor. Qui l’ha vist a Ell, ha vist el Pare (cf. Jn 14,9). Jesús de Nazaret amb la seva paraula, amb els seus gestos i amb tota la seva persona revela la misericòrdia de Déu”.

En efecte, **Déu és misericòrdia i se’ns comunica en Jesús, mitjançant la seva humanitat**. Però aquesta humanitat necessita un marc, un suport, igualment humà, per tal d’esdevenir accessible a tota criatura, és a dir, a nosaltres. Així, demana una mare, que és Maria, la primera humanitat que agombola Jesús, el primer cercle que l’acull en aquest món. D’ella neix Jesús, ella li serveix de tron, i ella ens el presenta. Alhora, quan Ell, rostre de Déu misericòrdia, es comunica al món necessita igualment una humanitat que li serveixi de prolongació en la història. És l’Església, el seu cos i el seu Poble.

Així doncs, **Maria i l’Església** són la humanitat al servei de Jesucrist, a manera de prolongació de la seva pròpia humanitat, on Ell viu, és present, s’atansa a tots els homes i dones de tots el temps, a nosaltres... I aquest temple que ens acull, i el monestir de Montserrat, és Maria i és Església, on Jesucrist espera ser trobat, escoltat, estimat, viscut pels seus deixebles i amics. Però Ell és l’únic necessari, l’únic absolutament desitjable, del qual tot aquí ens parla, i al qual tot serveix. Per això diem pròpiament que tot el que l’envolta és mediació.

Ara bé, germans, si ens és permès de parlar així, aquesta és “la glòria de Montserrat” (com ho és de Maria i de l’Església), però també és **el gran repte**. Perquè tota mediació rep una allau de gràcies per tal d’esdevenir instrument de la presència de Jesucrist, però també se li demana una manera d’ésser present al món pròpia del Déu de Jesucrist... ¿Com ha de ser una humanitat que serveixi de rostre concret i vivent a la misericòrdia de Déu?; ¿qui pot ser avui presència visible del seu amor?

Sabem que en **Maria** aquest repte es compleix, perquè la seva voluntat es va lliurar plenament a la voluntat de Déu. La seva bellesa, la seva paraula, els seus gestos quotidians, els seus afectes, els seus silencis, el seu cant, i les seves llàgrimes eren talment de l’amor de Déu: tot en ella estava al servei de la humanitat del seu fill, Jesucrist...

Però **¿podem dir el mateix de tot el que és i tot el que hi ha a la nostra Església**, a les nostres comunitats, a les nostres vides de cristians? És clar que sí que hi ha presència de l’amor i la misericòrdia de Déu a la nostra Església, sobretot en allò que ella té per voluntat de Jesucrist. Però tenim tantes coses que depenen també de la nostra voluntat...

¿No serà que **pugem aquí**, a Montserrat, perquè tot mirant la Mare de Deu, aprenguem d’ella a ser millor mediació de l’amor de Déu, perquè ella ens ensenyi a esdevenir rostre autèntic de la seva misericòrdia?

A les lletanies del Rosari li diem moltes i boniques coses a Maria. Mirem, doncs, que també han de ser ideals de la nostra Església.

Maria és *“casa daurada i torre d’ivori”*. Però sant Joan, com escoltem avui a l’Evangeli, la va acollir a casa seva. Des d’aleshores la casa de l’Apòstol, és a dir, la nostra casa, l’Església, esdevingué per al món casa daurada, formosa i brillant, transparent a l’amor de Déu.

Maria és *“Arca de l’Aliança”*, perquè portava al seu si i al seu cor el compromís d’amor de Déu amb el seu Poble, al qual acompanya en el seu pelegrinatge. Però avui l’Església conserva viva l’Eucaristia al seu si, com testimoni viu i eficaç de la Nova Aliança, llevat de totes les aliances que vinculen la humanitat amb Déu i els homes entre sí, salvant totes les distàncies, enemistats, conflictes, tancaments i particularismes...

Maria és *“porta del cel”*, perquè per ella ens arriba la llibertat i l’accés a la felicitat dels fills de Déu, com hem escoltat a la carta als Gàlates. Però avui, si hi ha d’haver una escletxa per on es pugui albirar el camí i, fins i tot, tastar la felicitat del cel és precisament la nostra Església.

Aquesta nit, havent trobat Jesucrist, amb la pregària i la celebració junt a la Mare de Déu, vivim allò que **el fill experimenta cada vegada que torna a la llar**. La vida, els treballs, les mil preocupacions, ens alienen. En tornar a la llar, recuperem el nostre ésser, el que som de debò, perquè hi som mirats amb misericòrdia, ens reconeixem uns i altres com a germans, (segons el que Jesucrist vol de cadascú), i un cop havent compartit el mateix Esperit, ens veiem llançats amb nou entusiasme al món, als nostres germans, oferint-los el rostre viu i concret del Pare misericordiós, una presència actual de Jesucrist.

És així com la Mare de Déu ens parla:

“feu com jo / Déu mira la nostra petitesa / i en nosaltres ha fet i vol seguir fent meravelles / totes les generacions lloaran el seu nom / i els més humils i humiliats de la terra seran aixecats de la pols i exalçats / canteu i camineu, confieu i espereu.

I així serà la nostra **pregària**.

“Ajudeu-nos a no perdre mai l’horitzó de la vostra muntanya, on la nostra Església és més vertadera, on tot parla de Jesucrist, i on les nostres forces es renoven / ensenyeu-nos a ser fidels, a esperar en l’acció i esdevenir per als nostres germans un veritable rostre de Déu. Amén.”